

John William Naylor.

modningen, men iftedesmindre forblev han der, indtil Forsynet rakte ham Haanden. En engelsk Fjlehugger af samme Familienavn, som han, blev søg, og efter mange Underhandlinger lykkedes det ham midlertidig at indtage dennes Plads paa Fabrikken og i hans Navn at indbetale sit egentlige Bidrag til „Unionens“ Kasse; og da denne havde vist den Uforsigtighed, at modtage Bidraget, maatte den ogsaa senere finde sig i at lade ham vedblive at arbejde. Hans elskværdige Egeuskaber, joviale Charakter, store Bæstedenhed, alvorlige Fjlb og udmærkede Dygtighed i sit Fag lærte nu ogsaa snart hans Omgivelse, at det ikke var en almindelig Fabrikarbejder, man havde stædet til Gæst, men at der i denne fordringsløse Person laa et Fond af Dygtighed og Udholdenhed, der for engelske Sine ikke engang vilde have gjort en engelsk Arbejder tilfamme. Tilfældig kom han her til at udføre en Fiil i samme Stil, som den tidligere omtalte, og denne vakte en uhyre Opmærksomhed, ikke blot mellem hans Medarbejdere, men ogsaa i den engelske Presse, der i de mest rosende Anmeldelser omtalte dette Produkt som enestaaende i Fjlehuggeriet og som en Pryd for „engelsk“ Arbejde; og flødt denne Omtale i høi Grad maatte glæde og smigre ham, var hans Bæstedenhed dog saa stor, at han aldrig i sit Hjem har nævnet, at en saadan Udmærkelse var bleven ham tildeelt i et Land, der ikke i denne Retning pleier at ødsle med sin Roes. Foruden dette Arbejde hjalp Tilfældet ham nu snart til en endnu større Anerkendelse af hans Dygtighed, idet den Fabrikant, hos hvem han arbejdede, nylig havde opfundet de meget lange spiralsnoede Klinger, der benyttes til Overtæremaskinerne ved Klædefabrikationen, men forgjæves havde søgt Arbejdere til at hugge Fiil i disse Spiraler. Dette blev af samtlige Шеффилдс Fjlehuggere erklæret for umuligt, men da Mesteren fik Nys om Naylor's Fjlfjle, saae han ogsaa strax, at han havde fundet sin Mand. Patenthaveren overdrog nu Naylor udelukkende sit Arbejde i denne Retning, og fra dette Tidspunkt af var der naturligvis ikke længere Tale om at sende ham bort. — Samtlige Fabrikanter overbød hinanden i at tilbyde ham Ansættelse, og Unionen, der saa hadt havde forfulgt ham i den første Periode af hans Nærværelse i Шеффилд, indbød ham nu til et glimrende Festmaal, foranstaltet til hans Ære. Til Tak for denne Modtagelse udarbejdede han en 14 Tommer lang og 2 Tommer bred „Equalling“ (Fjlfjil af lige Tykkelse over hele Længden), hvis Angel bestod af to sammenhængende Slinger; Siderne forestillede Hovedgrenene af Faget, det britiske Vaaben og St. Georgs Kamp med Dragen; paa Kanterne fandtes Indskriften: „Filesmiths Union society, founded Novbr. the 4th 1833“ og Unionens Valgsprog: „United to support, not combined to injure“ (forenet for at understøtte, ikke samlet for at skade). Denne Fiil opbevares endnu i Unionens Forsamlingsstue, som Prove paa, hvad der kan præstere med Hammer og Meisel i en Fjlehuggers Hænder; og at dette ikke maa have været noget almindeligt Arbejde, derom vidnede den Opmærksomhed og Interesse, der vistens hans Person, da han elleve Aar efter sit treaarige Ophold i Шеффилд, under Londonerudstillingen, besøgte sine gamle Venner og Medarbejdere i Byen; thi naar han paa denne Tid blev seet paa Gaden, kaldte Arbejderne i Шеффилд ham kun: „Ham med Fjlen!“ vistnok den smukkeste Titel, han kunde ønske sig. Lægges hertil endnu den hæderlige Omtale, der af Bedømmelsesjuryen blev den kunstige Fiil tildeelt, som han havde indsendt til selve Industriudstillingen i London, har identisk denne Sommer været den smukkeste i hans Liv.

I 1847 havde han i Forening med en yngre Broder (nuværende Bestyrer af Fabrikken) overtaget Ledelsen af Fabrikens Fabrik og vedblev hermed indtil sin Død; under

denne Tid er det lykkedes ham at give Fabrikken en større og større Udbredelse og at gøre sin Industrigren mere kendt i Danmark ved at uddanne ikke faa Elever, som senere have etableret sig trindt om i Landet.

John William Naylor indtog ikke i Konstens eller Videnskabens Rige nogen fremragende Plads, om han end ei var fremmed for begge; han var Søn af en Haandværker og vedblev at være Haandværker, fordi Industrien hele hans Liv igjennem for ham beholdt sit Værd og sin Betydning; hans Adel var alene strevet i hans ædle Charakter og i hans Fagdygtighed. Han hørte til de saa fordringsløse Naturer, der ikke søge Arbejdet for at leve, sødes eller klædes derved, men som søge det for Arbejdets egen Skyld, af Kjærlighed til det og for den Tilfredsstillelse, der ligger i at skabe og i at benytte det Pund, Forsynet har betroet dem. Derfor indskrænkede han sig eiheller til at arbejde alene for sit Fag; men overalt hvor en hjælp som Haand, et kyndigt Æie, en uheldig Dom, et kundskabsrigt Raad behøvedes, der tyede man aldrig forgjæves til den Hovedgangne. Derom vidner ikke blot hans utrættelige Virksomhed i Industriforeningens Tjeneste, hans rastløse Arbejde som Borgerrepræsentant for Kjøbenhavns Commune, derom vidner den talrige industrielle Klasse, der saa ofte hos ham hentede den Værling, han aldrig var farrig til at meddele. Derfor sørgede ei blot hans Slægtninge ved hans Bortgang, men hele den talrige Kreds, der fulgte ham til hans sidste Hvilested; ligesom Industriforeningens Repræsentantskab, i hvis Midte han stærkt vil sættes, ikke manglede ved hans Vaare, saaledes rakte hans egne Arbejdere ham den sidste Haand ved at sænke ham i Graven, da det trofaste Æie brast efter at han i to Aar havde lidt af en tærende Sygdom. Ulykkelig den, der kan gaae bort med et saadant Eftermæle.

I. S.

En Blomsterpige.

Christian Hviid Bredahl.
(Efter J. Vermeiren.)

Christian Hviid Bredahl,

en begavet dansk dramatisk Digter, var født den 30te October 1784, blev Student fra Slagelse Skole 1801 og levede indtil sin Død den 16de Januar 1860 i Borø, i Nærheden af Sorø, som Eier af en lille Bondegård. Han begyndte 1819 at udgive en Cyclus „Dramatiske Scener“, der vare høist eiebdommelige saavel i Form som i Indhold. Det er phantastiske og storartede Skildringer, der ere affattede i et mandigt og kraftigt Sprog og vidne om poetisk Rigdom og Dybde. Med brændende Had og Forbitrelse mod al Uretfærdighed og dyb Foragt for alle nedarbejdede daarlige Vedtægter, skildrer han i mørke, stundom altfor grelle Farver, de forskjellige Stænders Laster, Adelsens Undertrykkelse, Geistlighedens Hysteri, Kjøbmændenes Vinbesyge og Statsmændenes Svogmod og Egenmyt. Men midt igjennem hans Forbitrelse mærkes et varmt Hjerte og en veemodig Smerte over Glemtheden. Han hæver sig stundom til en høi Digterflugt og er mest paavirket af Shakespeares, med hvem han paa flere Steder i sine Scener viser sig besyngt, saavel i høi Pathos som i comisk Kraft. Men man mærker ogsaa, at han har savnet den tilstrækkelige poetiske Uddannelse, hvorved hans Værker mangle den klassiske Formfuldendthed. I den noget matte Tid, hvori han fremtraadte, maatte hans gehaltige Arbejde, uagtet deres Feil, virke velgjørende, men de naaede aldrig den Udbredelse og Anerkendelse, de i høi Grad fortjente; thi deels vare de ikke beregnede paa Scenen, deels fremtraadte de første Gang i en noget formløs Bredde (6 Dele, Kbhvn. 1819—33), som dog senere heldig er bortfjernet i en ny forkortet Udgave (3 Bd. 1855, med Portrait), der blev besjæret af Samfundet til den danske Litteraturs Fremme.

En Blomsterpige.

Marmorstatue af L. Stein.

Denne Statue, forestillende en ung Pige, der plukker en Stjerneblomst itu, blev paabegyndt i Rom i Vinteren 1857.

Samtidig opholdt nu afd. Ministerresident Pauli sig i Rom og ved et Besøg i Atelierset, medens Figuren stod i Leermobel, besiktede han den i Marmor. — Senere har Hs. Majestæt Kongen ved en Befilling sat den talentfulde og dygtige Kunstner i Stand til anden Gang at udføre denne smukke Figur i Marmor. Den vil til Foraaret blive udstillet paa Charlottenborg i Forbindelse med flere andre Marmorarbejder, der ere Frugten af Kunstnerens treaarige Ophold i Rom.

Jægersborg Slot.

Da Kong Christian IV købte Familien Ulfelds gamle Herresæde Ibsstrup, lod han det ombaanne til Aftredelseslot ved Jagterne i Dyrehaven; men det var først under hans Sønnesøn, Kong Christian V, at Jagtliebhaberiet, og især Parforcejagterne, toge Overhaand. Dyrehaven blev indbegjæret, og da Jægersborg saaledes blev Kongens hjæreste Opholdssted, anvendte han ikke Ubetydeligt paa Istandsættelsen saavel af dets Indre som Ydre. Man antager, at den Haandtegning, som findes i den Igl. Kobberstiksamling blandt de Blade, der erhvervedes efter Spengler, stammer fra denne Periode; det har saameget større Interesse at gjengive den, som denne Tegning, der rimeligvis er af Glauber, er en Deel af et skjelligt fra de øvrige Prospector af Jægersborg Slot, der, med Undtagelse af Udfibningen af det gamle Ibsstrup, vistnok alle, idetmindste de af J. S. Thiele og Rocque, hidrøre fra det